

Не слѣдъ много подиръ това, архидяконътъ стана владика. На първата му литургия се стече много свѣтъ, да чуе дивниятъ гласъ и да гледа витиятъ ръстъ и лица на новиятъ владика. Наистина моятъ господинъ, Дионисий, бѣше хубавецъ челѣкъ. Дългата му златна коса спущаше му се до поясъ, живитѣ хитри, черни очи и здравето му червено лице привличаха всѣкого, а рѣцѣтъ му бѣха тъй бѣли и меки, щото женитѣ се надварѣха да ги цалуватъ. Като станѣ владика, той мина да живѣе въ една кжца на Фенерь, на брѣгътъ на Златниятъ Рогъ, недалечъ отъ Патриаршията, и тукъ очакваше, да го испратятъ на нѣкоя митрополия въ провинцитѣ.

На тозъ начинъ азъ додохъ въ по-високъ свѣтъ и стѣпнихъ въ кръгътъ на другитѣ владишки момци, и тогава азъ, който до сега бѣхъ много набоженъ, и почитахъ господарѣтъ си за свѣтець, разочарувахъ се отъ хубавитѣ си мисли.

Нощемъ въ отстраненитѣ стаи се собираха „герондитѣ“ (членовѣтъ на Св. Синодъ) и другитѣ владици та пияха и играяха на книги, край пълни танури съ златни пари, и между жени, които живѣяха или дохаждаха въ тая кжца. Често-пѣтъ зарвахъ презъ дупката на ключалницата, подиръ срѣдъ-нощъ, оргиитѣ и баханалиитѣ на женитѣ и владицитѣ, [че и други още по-грозни работи, които ти и тъй знаешъ.

Отъ начало разочарованието ми бѣше неприятно, но скоро му се свикнахъ, толкозь по-скоро, дѣто моятъ господарь, отъ день на день, все по-хубаво и повѣрливо се обнасяше къмъ менъ. Така се свикнахъ на питие и мързелъ както и другитѣ владишки слуги, и си дадохъ трудъ, да се покажа предъ господарѣтъ си, въ новото си положение, досущъ на свои крака.

Но скоро съмъ ималъ да се запозная по изъ близо съ цариградскитѣ тайни.